

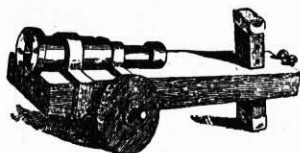
Ἡ. Χ. Παπαδημητρακόπουλος

Πολλές φορές, πού μέ κατηγοροῦν γιά μαλθακό ἢ καί μηφοδεές ἄτομο (μέχρι καί χέστη μέ ἔχουν πει), ὑποδύομαι τόν ἀδιάφορο, καί μάλιστα χαμογελῶ κάτω ἀπό τά μουστάκια μου. *Τί ξέρει* ὁ ἄλλος, σκέφτομαι, καί φέρνω στό νοῦ μου μυστικές ἀποφάσεις, σκέψεις καί γεγονότα ἢ, ἔστω, ἀρχές γεγονότων. Στό βάθος, ὅμως, πικραίνουμαι, νιώθω ἐρημιά, ὁ χρόνος πέρασε, πάει ὁ καιρός πού προσφερόταν γιά πράξεις ἥρωικές.

Ζηλεύω ἔτσι τούς ὠραίους νέους, καθώς τούς βλέπω στά σινεμά τῆς μόδας, νά ἐντρυφοῦν σέ δύσκολα φιλοσοφικά ἔργα (ἢ καί σέ ἐπαναστατικά ἐγχειρίδια, ἀκόμη) καί νά μιλοῦν γιά ὅλα αὐτά ἐν πλήρη ἀνέσει, συνήθως διαφωνώντας ἀνοιχτά, ἢ, τρεπόμενοι πρὸς ἰδεολογικές ἀτραπούς λεπτεπιλέπτων ἀποκλίσεων. Πού ἔμεϊς, σκέφτομαι, πού εἶδαμε καί πάθαμε νά καθατζάρουμε πέντε - ἕξι ἀνώδυνους κλασικούς, ἄθλια καί κείνους μεταφρασμένους.

Αὐτή ἡ ἐκδηλῆ ἥρωική διάσταση χαρακτηρίζει κατ' ἐξοχὴν τὰ παιγνίδια καί τὰ ἀναγνώσματα τῶν παιδιῶν, καθώς καί τὰ σπόρ, μέ τὰ ὁποῖα ποικίλλεται ὁ βίος. Τίς προάλλες, ὁδοιπορώντας μέ τόν Γιώργη στίς ὑπώρειες ἑνός κοντινοῦ βουνοῦ, εἶδαμε πεταμένη καί σάπια μιά παλιά ἰταλική νάρκη. Ἀμέσως θυμηθήκαμε τόν τόπο μας μετά τήν Κατοχή, τί μπαξές σωστός εἶχε γίνει ἀπό παιγνίδια. Πόσα πράγματα βρήκαμε τότε, τί πυρομαχικά κουβαλήσαμε μέσα ἀπό οἰκόπεδα, χωράφια καί τάφρους. Τίς νάρκες τίς μεταφέραμε ἀγκαλιά, σάν λάχανα, γιά νά πάρουμε τόν δυναμίτη, πού εἶχαν μέσα. Μερικά παιδιά σκοτώθηκαν, ἀλλά τά περισσότερα γλίτωσαν μέ μικρότερες ζημιές - ὁ Θανάσης χάνοντας τό μάτι του, ὁ Πρόδρομος τό χέρι του. Ἐγώ τό μόνο πού, τελικά, τόλμησα νά ἀδειάσω, ἦταν μιά ὀβίδα, τήν ὁποῖα καί μεταβάλαμε στό σπίτι σέ ἕνα μεγαλοπρεπές θάζο, πού στόλιζε μόνιμα τήν κορυφή μιᾶς ἀνθοστήλης στό δωμάτιο, μαζί μέ εὐάριθμα φτερά παγωνιοῦ. Τίς γιορτές ἡ μάνα μου τήν γυάλιζε μέ καμάρι καί ἐγώ ἐνιωθα περήφανος, καθώς ἀναλογιζόμουν τά ὑπόλοιπα παιδιά, νά μέ παρακολουθοῦν ἐντρομα καί ἐξ ἀποστάσεως, ὅταν τήν ἀδειάζα, χτυπώντας ἀπαλά καί μέ δεξιότεχνία τό βλήμα, ὥσπου νά λασκάρει.

Ο **Η. Χ. Παπαδημητρακόπουλος** γεννήθηκε τό '30 στόν Πύργο Ἡλείας καί σπούδασε γιατρός. Βιβλία του: *Μνήμη Νίκου Καχτίτη* 1972 (μαζί μέ τόν Η. Πετρόπουλο), *Ὁδοντόκρεμα μέ χλωροφύλλη* 1973. *Ἀναφορές στό ἔργο του πεζογράφου Ν. Καχτίτη* 1974.



Βομβάρδα

Ἐπέπρωτο, ὅμως, τό μοναδικό τρόπαιο τοῦ θίου μου, νά μήν τό χαρῶ ἐπί πολύ. Βρισκόμουν ἕνα φθινόπωρο στό χτήμα μας, ἔβρεχε ραγδαία καί εἶχα τύφο. Τήν νύχτα μέ ἔπιασε φοβερή τοίρλα, ποῦ νά τολμήσω νά βγῶ ἔξω γιά τόν ἀπόπατο. Στήν ταραχή μου, τό μάτι μου πάει στήν ὀβίδα. Σπεύδω ἀμέσως καί ἀνακουφίζομαι ἐντός της. Ἄνοιγῶ ἐν συνεχείᾳ τό παράθυρο καί τήν πετῶ στόν κήπο - ἡ βροχή, σκέφτομαί, θά τήν ξεπλύνει ἕνα χεράκι κι ἀργότερα θλέπομε. Κοιμήθηκα μέ ἐφιάλτες. Τό πρωί ἡ μέρα ἦταν ἡλιόλουστη, ἀλλά ἐγώ καιγόμουν στόν πυρετό. Ἔμεινα καιρό στό κρεβάτι, ὡς ποῦ νά συμπληρωθοῦν σαράντα ἡμέρες, ὅπως εἶχε ὀρίσει ὁ γιατρός. Τό πρῶτο πρωινό, ποῦ ἐδέησε νά σηκωθῶ, ἔφαγα μιά νερουλή κρέμα καί κατέθηκα στόν κήπο, νά δῶ τά λουλούδια καί νά συμμαζέψω καί τήν ὀβίδα, ἡ ἐξαφάνιση τῆς ὁποίας εἶχε δημιουργήσει πολλές φασαρίες στό σπίτι μας. Μάταια τήν ἀναζήτησα παντοῦ. Ποιός ξέρει ποιός πέρασε καί τήν ἄρπαξε. Ἄπό τότε, ὅταν μπαίνω σέ δημόσιο χῶρο, ὅπου τυχαίνει κάποιος ἀξιωματοῦχος νά χρησιμοποιεῖ παρόμοια ὀβίδα, ὡς ἀνθοδοχεῖο ἡ τρόπαιο, καταλαμβάνομαι σταθερά ἀπό τήν ὑπόψια, πῶς πρόκειται γιά τήν ὀβίδα μου. Ἄφοῦ τήν ἐξετάσω προσεχτικά, καί μπορῶ νά πῶ καί μέ κάποια προκλητικότητα, ὑποβάλλω πλαγίως στόν ἰδιοχτήτη διάφορες παραπειστικές ἐρωτήσεις μέ σκοπό νά ἐξακριβῶσω τήν προέλευσή της. Οἱ ἀπαντήσεις εἶναι ἀβέβαιες καί γενικές, καί ὁ καημός γιά τήν χαμένη μου ὀβίδα παραμένει.

Ἡλίας Χ. Παπαδημητρακόπουλος